

Mala sort, amic!

Un relat de: [13dies](#)

De cop, ella se m'atansa. La seva intenció és clara. Em convida a besar els seus llavis turgents de color vermell passió. En el moment en que es decanta, l'escot que regala amb el seu vestit negre cenyit a la pell es torna més evident, ara sí del tot inevitable no deixar-hi caure una mirada. Impossible ser discret. Arribat el moment del petó, el moment més esperat i desitjat, tot un somni per aquell moment, després de preàmbuls i pròlegs inacabables que preparen l'ocasió - i com és d'esperar dins la tònica decebent de la meva vida -, se m'acaba el somni.

Sempre igual, ni en somnis puc aconseguir allò que vull!

El meu despertà és rarament agitat. Alguna cosa m'ha torbat el son. De fons, mentre la meva estranyesa em volta, se senten les passes incessants i excitades dels nens pel carrer, converses i crits de salutació, se'n van a escola i tenen ganes de veure els seus amics per explicar-se coses... De cop i volta experimento un esglai. Què té d'estrany sentir els nens dirigir-se cap a escola?

- Déu meu! Però quina hora és?? M'he adormit??- la pregunta és clara i ha generat una reacció en cadena que ha desembocat, al seu torn, en l'alçament del llit més veloç que mai he realitzat. Instintivament m'he mirat el despertador, el maleeixo dues mil vegades en mig segon. Dos quarts de quatre. Està parat.

Les accions que segueixen a aquest fatídic descobriment són tosques, ràpides i descontrolades. De fet, jo n'estic molt de descontrolat. El meu cervell pensa a mil revolucions.

Amb el cap ennuvolat i enrabiament amb mi mateix, agafo el raspall de dents i la pasta, que reposem ambdós dins un pot fet de ceràmica que em recorda cada vegada que el miro amb lletres daurades que els estius me'ls passo a Calella. Però l'acció no es dóna amb l'agilitat i rapidesa que el meu cap demana. De primeres, el tub de la pasta de dents em rellisca de la mà, a causa de les presses, i va a petar al terra del lavabo. Atabalat, i sense ser massa conscient que les coses fetes de forma maldestre sempre tenen un mal acabar, m'ajupo enèrgicament per a recollir-la, pràcticament sense mirar. En el moment en que entro en contacte amb la pasta, m'adono que m'he equivocat d'extrem per a agafar el tub, i no només m'empastifo la mà, sinó que deixo una estela blava i verda pel terra del lavabo. Perdre temps. Però no és aquesta l'única espifiada que m'espera de la simple acció de rentar-me les dents, sinó que en el meu seguit d'accions desafortunades, un cop recollida la pasta i conscient que hauria de netejar-me la mà i el terra, i amb l'impetuositat del qui es troba frustrat pels esdeveniments, en el moment en que m'alço per acabar amb les dents, un fort cop al cap em fa adonar que dura que n'és la pica alhora que freda.

Per fi, ja estic a punt. Surto de casa tan de pressa que els peus no em toquen ni a terra. La conserge no em veu a passar, només sent l'eixordador soroll del cancell al tancar-se darrera meu.

Caminant carrer avall avaluo la meva situació i em planto a l'estació i remeno la cartera buscant el bitllet mensual.

En el moment en que els meus dits polze, índex i el del mig extreuen amb cura el bitllet (esgotat, però desconeixent-ho) de dins d'un dels compartiments de targetes de la meva cartera, la cara em canvia. M'adono que aquell és el dia. Jo tinc la teoria que vivim sempre al límit de precipitar-nos al cantó fosc, una realitat paral·lela on les coses mai surten bé, on si alguna cosa pot fallar, falla. Cada esforç que realitzis per a millorar el teu estat, empitjora les coses. T'ofusques i la sort s'allunya de tu i es va fent petita fins que desapareix rera la fina línia que et separa de la realitat de colors, on les coses sempre són bones i les torrades sempre cauen amb la cara untada cap amunt. I tu, ha!, tu et quedes amb aquesta cara de passerell en un món que si et trobes una cagada de gos i l'esquives te n'apareixen set més, i la que finalment trepitges, perquè sí, n'acabes trepitjant una, és la més tova de totes, ja hi pots pujar de peus.

I davant la màquina expendedora, la desesperació. Aquesta espera, dos minuts que semblen mitja hora en que el jubilat que tinc davant ha pagat el bitllet amb moneda petita després d'estudiar-se les quinze destinacions que surten en pantalla, és la pitjor.

Feina, després de la reunió nefasta, poca. Deixo passar les hores davant l'ordinador.

Tot i que després de tanta frenesia a hom no li quedarien ganes per a res, el fet de viure sol t'obliga a fer-te el sopà. És la part negativa de la independència, que perds aquells poders que tenies per a tenir el sopar a punt quan arribaves a casa, la roba neta i el llit fet per desfer-lo a posteriori. Per tant, en un acte estratègic d'intel·ligència militar, he cobert el flanc del sopar parant en un d'aquells restaurants de menjar en cadena, d'una cadena qualsevol. Per menjar malament no calen noms, sinó proximitat (comoditat).

Girant la cantonada visualitzo casa meva. És una sensació increïble, la tinc tan a prop. Quan hi arribi soparé ràpidament i em posaré a la banyera abans d'anar a dormir per a regalar-me una teràpia relaxant. Però just tres passes abans d'arribar-hi veig sortir de l'edifici del costat l'amiga de la meva mare, una dona que no calla ni que la matin. Sembla que en el moment en que marxa de casa li donen corda per mitja hora de conversa que s'eternitza.

Mentre faig veure que l'escolto penso l'excusa que li puc donar per a treure-me-la de sobre. Aquest és el meu

final de festa d'un dels pitjors dies de la meua vida? Estic tan cansat que no puc esgrimir res prou interessant o sigui que li deixo anar tal com raja que tinc el sopar a la mà i es refreda amb la mateixa velocitat amb que me l'han servit. La dona, amb una ganyota a la cara dibuixada per arrugues que li surten del nas quan torça la boca, segueix el seu camí carrer avall. Per uns instants me la quedo mirant. La dona sembla que renegui sola. Quan es trobi les amigues xerraran de tot, no arreglaran el món però donaran la volta al barri dues o tres vegades, i segur que, en un moment determinat, la dona sabrà introduir una conversa on dirà que el fill de la Lourdes és un desvergonyit, que l'ha deixat amb la paraula a la boca i amb tota la descaradura del món s'ha quedat allà plantat observant com se n'anava.

Sospiro, tinc molt clar que això arribarà a orelles de la meua mare i al seu torn em fotrà el cap com un timbal perquè haig de saber tractar a les veïnes. La mala sort del dia d'avui desplega els seus efectes més enllà.

Sospiro de nou. Penso que ho he fet tant, que ja no em queda aire per a fer-ho més.

Dins el llit repasso el dia. Segurament si les coses les fes amb temps i sense presses, la mala sort s'esvairia sense donar més complicacions. Els ulls em pesen, la son m'envaeix, els pensaments m'abstrauen i tot es torna fosc. Just un fil prim de consciència encara es fa preguntes, m'he posat el despertador? La reunió de màrqueting és demà?

Tant se val, ja he fet tard. La son m'ha envaït. La nit serà moguda i el descans just.

I l'endemà al matí se senten les passes incessants i excitades dels nens pel carrer, converses i crits de salutació, se'n van a escola i tenen ganes de veure els seus amics per explicar-se coses... De cop i volta experimento un esglai.